

Strz. Łapieżski Stanisław.
Płutka P. parz. K. Dp. (8186)
M.p. dnia 13/II 1943 r.

§ II Kwestionariusz

Licząc nas za najgorszych
wrogów, jako osadników,
wywieziono nas 10 lutego
1943 r. na daleką północ.

Cały majątek został, a nas
niby bezdomnych rządzący,
pod krowojem załadowano na

- pociąg. Nie pozwolono wiede
zabrać. Przywieźli nas do
województwa wołogodzkiego,
na posesję, położony wśród
tajgi. Od razu wygranano całą
rodzinę do roboty. Były
silne mrozy i głęboki śnieg.
Musielismy pracować ponad
siły, wpadając popas w śnieg.

- Ręce, nogi i liszy marzły, ale
o odpoczynku nie było mowy.

we wrześniu pracowaliśmy w czasie powodzi do pracy Erzeba było chodzić po 10 km, połowa drogi, po błocie i wodzie, która mroziła kołarzo. Obuwie i odzież dały się, znowych nie można było znaleźć dostać, kiedy niekiedy między nami do pracy przystało paru ludzi z N.K. widzą karabinami. Razu pewnego postawiono mnie na spław, dając na drogę 1 1/2 kg, chleba^{na 4 dni}. Normy wiaolerz sposobnie można było wyrobić, bo każdy był słaby. 500 gr. chleba i zic więcej. Władze nie zrały litosci, Rzuciły nas tam strasznie warunków życiowych i nie więcej ich nie obchodzilo. Przyszliśmy z pracy i wieczorem znowu

gorzą dalej. Nie zdołaliśmy
zrobić z nich nic, rozłożyli olej
10 prę do wykarczowania.

Jeżeli ktoś nie wytrzymał tej
zimy, porcję chleba zmniejszono
o połowę. Spóźnić się nie było
wolno pod groźbą sądu i więzienia.

W 1948 r. zaarrestowano ojca,
zakuto w kajdancy i dwie
dobry pędzli do rejonowego wię-
zienia. Tam kazali klęczeć

za siebie 2 godziny. Dzień

i noc mężczyzny śledztwa,
nie załamali się i mówili

w oczach strażników, że Polska

była i będzie. Potem aresz-
towali matkę, za to, że nie

wyszła pierwszego dnia do

pracy. Matka była stara

i chora. Ukarał ją grzywą

za to. Dopiero na koniec

zwolniono matkę od

00005510

pracy, kiedy była dla
stała ciężka wyczerpana
szermiarą, osłabła. Z
ostatnie resztki majątku
kupowała śmieci kartofle,
chodząc za nimi do odległych
wsi. Najwięcej cierpiały
polskie dzieci. Klimat
ostry, brud, brak witamin
wywoływał różne choroby.
Najwięcej zmarło dzieci.
Był to czas, Polaków w tym
posiłku około 500 osób.
Pod szarym rzeźbem
północy zostało 200 młodzi.
Teraz będąc już w Armii
Polskiej, do której dostałem
się razem z ojcem, po
długich perypetiach,
często widzę przed oczyma
tych co zostali tam
z północy, tych którzy
za wolną Polskę czekają.